

11. Fra *Bestyrelserne for forskellige Kommunalforeninger i Gentofte, Lyngby-Taarbæk og Søllerød Kommuner* om Gennemførelsen af en Lov, som aabner Regeringen Adgang til at ekspropriere saadanne Strækninger af Landet, der paa Grund af Skønhed eller Ejendommelighed bør fredes og bevares. (Indbragt den 22. November 1912 af Folketingsmanden for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds, *Johan Knudsen*).

Andragendet er en Art Fortsættelse af et i forrige Samling af Bestyrelsen for Foreningen for Naturfredning indbragt Andragende, om hvilket Udvalget ikke gjorde Indstilling (se Tillæg B. for 1911—12 Sp. 1755—58), men for Andragerne i Aar ligger det nærmest at pege paa, hvorledes det i de af dem repræsenterede Kommuner er gaaet med Kyststrækningerne langs Øresund. Skønt det sikkert af alle erkendes, at det vilde have været af stor Betydning langt udover disse Kommuners Grænser, om Kyststrækningerne her dog i nogen Grad var blevet bevaret som Almeneje eller i alt Fald skaaet for Bebyggelse, er det gaaet saaledes, at der paa Strækningen fra København til Skodsborg kun er meget lidt, der ikke er bebygget eller paa anden Maade undraget Almenheden. Naar Andragerne særlig i dette Øjeblik finder Anledning til at paakalde Lovgivningsmagtens Hjælp for at faa Vaaben til at afværge yderligere Indskrænkninger paa Steder, der i lang Tid har henligget til Afbenyttelse for Publikum, eller i alt Fald aabne for Udsigt, er det den Omstændighed, at der paa Strandarealet ved Emiliekildebugten og paa Stranden mellem Strandmøllen og Skodsborg paatænkes og allerede er begyndt Bebyggelse, som formodentlig vil blive fortsat, og som vil spærre for Udsigten. Disse 2 Kyststrækninger hører til de smukkeste paa Øresunds Kyst, og det vil blive betragtet som et smerteligt Tab for Kommunens Beboere, om en saadan Bebyggelse skulde finde Sted, ligesom de mange Tusinder, der fra saavel Indland som Udland aarlig færdes her, sikkert vil dele Kommunebeboernes Følelser. Men lignende Forhold vil kunne paapeges andre Steder i Landet. Hvilken Nationalulykke vilde det f. Eks. ikke være, om Møens Klint blev undraget Almenheden, eller om Bornholms skønne Partier blev afukkede. Imidlertid kan saadan Ødelæggelse af Kulturværdier ikke effektivt afværges, medmindre Samfundet har det i sin Magt at ekspropriere i saadanne Tilfælde, idet ingen ellers kan tvinge den paagældende Ejer til at afstaa sin Ejendom eller, selv om han vil det, afværge urimelig store Krav. En Ekspropriation vil i Princippet være fuldt berettiget, saa vist som der her med Rette kan tales om, hvad Almenvellet kræver. Den Erstatning, som ved en Ekspropriation skal udredes, maatte kunne tilvejebringes ved Samvirken mellem Stat og Kommune eventuelt ogsaa ved Bidrag fra private. Men Sagen haster.

Da Sagen er under Overvejelse og Undersøgelse i forskellige Ministerier, gør *Udvalget* ikke Indstilling.

12. Fra Gaardejer *Anders Christensen*, Trebjerre pr. Flemming, om offentlig Undersøgelse i Anledning af en ham formentlig overgaaet Forurettelse. (Indbragt den 7. Januar 1913 af Folketingsmanden for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds, *Hans Nielsen*).

Andrageren henviser til en af ham affattet, i „Agrardagbladet“ for 26. Februar 1901 optagen Redegørelse, hvoraf Afskrift vedlægges, og hvoraf fremgaar, at han mener sig forurettet ved en ham overgaaet Dom i en Retssag mellem ham og en Enkefru M. i Aarhus.

Sagen drejer sig i det væsentlige om følgende:

I Andragerens Ejendom i Trebjerre, Hvirring Sogn, indestod paa 1ste Prioritet ifølge Panteobligation af 1. December 1893 en Kapital paa 10,000 Kr. til $4\frac{1}{2}$ pCt. p. a., tilhørende Enkefru M. i Aarhus, hvilken Kapital af Andrageren var opsagt til Udbetaling i Juni Termin 1895. Betalingen fandt imidlertid ikke Sted rettidigt, da det Kreditforeningslaan, Andrageren skulde have i Stedet for Enkefru M.'s Kapital,